

KOMENDA GŁÓWNA PAŃSTWOWEJ STRAŻY POŻARNEJ NIE ROZPATRUJE INDYWIDUALNYCH ROZWIĄZAŃ TECHNICZNYCH PRZEWIDYWANYCH DO ZASTOSOWANIA W OKREŚLONYCH OBIEKTACH BUDOWLANYCH, CHYBA ŻE KOMENDANT GŁÓWNY PSP WYSTĘPUJE JAKO ORGAN II INSTANCJI W SPRAWACH DOTYCZĄCYCH ROZSTRZYGNIEŃ Z ZAKRESU ZABEZPIECZEŃ PRZECIWOPOŻAROWYCH. W ZWIĄZKU Z TYM PONIŻSZE WYJAŚNIENIA NIE MOGĄ BYĆ W ŻADNYM PRZYPADKU WYKORZYSTYWANE W KATEGORIACH OPINII LUB INNYCH FORM ZAJĘCIA STANOWISKA PRZEZ WŁAŚCIWE ORGANY PAŃSTWOWEJ STRAŻY POŻARNEJ – W SYTUACJACH WYMAGANYCH PRZEPISAMI PRAWA, W ODNIESIENIU DO POSTĘPOWAŃ DOTYCZĄCYCH INDYWIDUALNYCH PRZYPADKÓW.

L.p.	2010 r.
1.	<p>W odpowiedzi na pismo w sprawie stanowiska dotyczącego zabezpieczenia przed zadymieniem klatek schodowych stanowiących drogi ewakuacyjne w budynkach mieszkalnych wysokich informuję, co następuje.</p> <p>W świetle przesłanej korespondencji kluczowym zagadnieniem jest ustalenie współzależności pomiędzy wymaganiami dotyczącymi wydzielenia klatki schodowej oraz zabezpieczenia przed zadymieniem dróg ewakuacyjnych. Przedmiotową kwestię rozstrzyga § 246 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12.04.2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690, z późn. zm.). W kontekście wspomnianego wydzielenia klatki schodowej ustalenia zawarte są w ust. 1 tego paragrafu, który stanowi, że w budynku wysokim (W) i wysokościowym (WW) powinny być co najmniej dwie klatki schodowe obudowane i oddzielone od poziomych dróg komunikacji ogólnej oraz pomieszczeń przed-sionkiem przeciwpożarowym, odpowiadającym wymaganiom § 232. Alternatywnym sposobem spełnienia powyższego wymogu jest przyjęcie rozwiązań przewidzianych w ust. 5 cytowanego § 246. Należy przy tym zwrócić uwagę, że zawarty w przedmiotowym przepisie wymóg wyposażenia klatek schodowych w urządzenia zapobiegające zadymieniu lub samoczynne urządzenia oddymiające uruchamiane za pomocą systemu wykrywania dymu, jest jednym z substytutów przepisu dotyczącego wydzielenia klatki schodowej.</p> <p>Natomiast analizując dalsze przepisy rozpatrywanego § 246, w szczególności ust. 2 i 3, w kontekście zabezpieczenia przed zadymieniem klatek schodowych i przed-sionków przeciwpożarowych, stanowiących drogę ewakuacyjną, należy zauważyć, że dla budynków mieszkalnych wysokich nie stawiają one wymagań w tym zakresie. Wymóg wyposażenia w urządzenia zapobiegające zadymieniu lub samoczynne urządzenia oddymiające uruchamiane za pomocą systemu wykrywania dymu w stosunku do budynków mieszkalnych ZL IV, dotyczy wyłącznie budynków wysokościowych.</p> <p>Odnosząc powyższe uwarunkowanie do przepisów § 12 ust. 1 pkt 4 i 5 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 21 kwietnia 2006 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz. U. Nr 80, poz. 563), wobec wyłączenia zawartego w cytowanym pkt 4, należy stwierdzić, że w przypadku budynków wysokich ZL IV kryteria zawarte w wymienionych przepisach nie mają zastosowania.</p> <p>Jednocześnie informujemy, że przy ocenie budynków istniejących pod kątem zagrożenia życia ludzi należy rozpatrywać całokształt technicznych warunków dotyczących możliwości ewakuacji ludzi występujących w danym budynku oraz mieć świadomość, że wymienione w cytowanym § 12 ust. 1 pkt 1-6 kryteria są jedynie szczególnymi przesłankami wskazującymi na ryzyko występowania wspomnianego zagrożenia ludzi.</p>

2.	<p>W odpowiedzi na pismo dotyczące wymaganej odległości zbiorników z gazem płynnym, służących zasilaniu instalacji gazowych w budynkach, od elektroenergetycznych linii napowietrznych, informuję, że § 179 ust. 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12.04.2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690 z późn. zm.) nie różnicuje wymagań w tym zakresie od rodzaju stosowanych zbiorników – podziemne, czy nadziemne. Zgodnie z tymi wymaganiami odległość każdego takiego zbiornika od rzutu poziomego skrajnego przewodu elektroenergetycznej linii napowietrznej, a także od szyny zelektryfikowanej linii kolejowej lub tramwajowej powinna wynosić co najmniej:</p> <ul style="list-style-type: none"> – 3 m - przy napięciu linii elektroenergetycznej lub sieci trakcyjnej do 1 kV, – 15 m - przy napięciu linii elektroenergetycznej lub sieci trakcyjnej równej lub większej od 1 kV. <p>Jednakże w przypadku zbiorników podziemnych powyższe odległości ze względu na bezpieczeństwo pożarowe należy mierzyć od ich urządzeń znajdujących się na zewnątrz, takich jak przyłącza i króćce, zawory odcinające lub przewody z zaworami bezpieczeństwa, czyli od miejsc, w których może dojść do powstania zagrożenia.</p>
3.	<p>W odpowiedzi na pismo w sprawie wyjaśnienia, czy brak podziału korytarzy stanowiących drogę ewakuacyjną w strefach pożarowych ZL na odcinki nie dłuższe niż 50 m przegrodami z drzwiami dymoszczelnymi lub przez zastosowanie urządzeń technicznych zapobiegających rozprzestrzenianiu się dymu jest podstawą do uznania użytkowanego budynku istniejącego za zagrażający życiu ludzi w związku z ustaleniami § 12 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia MSWiA z dnia 21.04.2006 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz. U. Nr 80 poz. 563) uprzejmie informuję co następuje.</p> <p>W § 12 ust. 1 pkt. 5 ww. rozporządzenia MSWiA określającym podstawy do uznania użytkowanego budynku za zagrażający życiu ludzi ze względu na niezapewnienie przez występujące w nim warunki techniczne możliwości ewakuacji ludzi wskazuje się, że taką podstawą jest również niezabezpieczenie przed zadymieniem dróg ewakuacyjnych wymienionych w przepisach techniczno-budowlanych w określony w nich sposób.</p> <p>Przepisy techniczno-budowlane, w § 243 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12.04.2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690 z późn. zm.), jednoznacznie wskazują, że wymagane tam rozwiązania zapobiegają rozprzestrzenianiu się dymu, tj. zabezpieczają przed zadymieniem korytarza będącego drogą ewakuacyjną. Tak więc, brak rozpatrywanych zabezpieczeń powinien być traktowany jako podstawa do uznania budynku istniejącego za zagrażający życiu ludzi. Należy przy tym zauważyć, że jak wskazuje praktyka, występowanie tylko tego braku w zabezpieczeniu przeciwpożarowym budynków jest rzadko spotykane. Najczęściej występują także inne nieprawidłowości dotyczące warunków ewakuacji, stanowiące zgodnie z ustaleniami punktu 1÷6 § 12 ust. 1 ww. rozporządzenia MSWiA podstawę do uznania danego budynku istniejącego za zagrażający życiu ludzi.</p> <p>Wobec powyższego wyraża się pogląd, iż w przypadku braku rozpatrywanego zabezpieczenia w budynku należy dokonać wnikliwej analizy rzeczywistej skali negatywnego wpływu tego faktu na warunki ewakuacji w przedmiotowym budynku. Przypomina się, iż omawiane zabezpieczenie ma za zadanie, w przypadku pożaru w pomieszczeniu zlokalizowanym przy długim (ponad 50 m) korytarzu, ograniczenie zadymienia tego korytarza do jednej jego części, o maksymalnej długości do 50 m. Z wymaganych dopuszczalnych długości dojść ewakuacyjnych wynika, że w takim przypadku zakłada się, iż zadymienie części korytarza wiodącej do drugiego wyjścia ewakuacyjnego (klatki schodowej) nie przekroczy poziomu uniemożliwiającego bezpieczną ewakuację.</p>

4.	<p>W odpowiedzi na pismo w sprawie wyjaśnień stosowania wymagań dotyczących tzw. „pomieszczeń zamkniętych” zawartych w § 234 ust. 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690 z późn. zm.) uprzejmie informuję, że w naszym rozumieniu w pojęciu „pomieszczenia zamknięte” mieszczą się wszelkie przestrzenie w budynku, co do których istnieje obowiązek ich zamknięcia (wydzielenia) ścianami i stropami o określonej odporności ogniowej, ale nie stanowiącymi elementów oddzielenia przeciwpożarowego w rozumieniu § 232 ust. 4.</p> <p>W związku z powyższym przepusty instalacyjne o średnicy większej niż 0.04 m klasy odporności ogniowej EI 60 powinny być stosowane w ścianach i stropach niebędących elementami oddzielenia przeciwpożarowego następujących pomieszczeń:</p> <ul style="list-style-type: none"> – kotłowni, składów paliwa stałego, żuźłowni, magazynów oleju opałowego wymienionych w § 220, – piwnic budynków za wyjątkiem budynków ZL IV niskich (N) i średniowysokich (SW) wymienionych w § 250 ust.1, – maszynowni wentylacyjnych i klimatyzacyjnych w budynkach mieszkalnych średniowysokich (SW) i wyższych oraz w innych budynkach o wysokości powyżej dwóch kondygnacji nadziemnych wymienionych w § 268 ust. 1 pkt 5, – przedsionków przeciwpożarowych wymienionych w § 232 ust. 3, – obudowy (ściany i stropy) klatek schodowych lub pochylni w budynkach o klasie odporności pożarowej C, B, A wymienione w § 259 ust.1, – mieszkań i samodzielnych pomieszczeń mieszkalnych w strefach pożarowych/budynkach kwalifikowanych do kategorii zagrożenia ludzi ZL IV i ZL V wysokich (W) i wysokościowych (WW) wymienionych w § 217 ust. 2, – holów i korytarzy stanowiących drogę komunikacji ogólnej będących drogami ewakuacyjnymi wiodącymi od wyjścia z klatki schodowej do wyjścia na zewnątrz budynku wymienione w § 256 ust. 5 i § 256 ust. 6. <p>Z punktu widzenia bezpieczeństwa pożarowego ww. pomieszczeń i części budynków również przejścia instalacyjne przewodów wentylacyjnych przez ściany i stropy pomieszczeń zamkniętych powinny być zabezpieczone do klasy odporności ogniowej EI 60, a na przewodach wentylacyjnych powinny być zamontowane klapy przeciwpożarowe o klasie odporności ogniowej co najmniej EIS 60.</p>
5.	<p>W odpowiedzi na pismo w sprawie pytań i wniosków zgłoszonych podczas narady służbowej naczelników, kierowników sekcji i strażaków pełniących służbę w pionie kontrolno-rozpoznawczym, jak również rzeczoznawców do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych z terenu województwa dolnośląskiego informuję co następuje.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Zgodnie z treścią przepisu § 12 ust. 12 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 lipca 2009 r. w sprawie przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę oraz dróg pożarowych (Dz. U. Nr 124, poz. 1030) dopuszcza się usytuowanie drogi pożarowej w odległości mniejszej niż 5 m od chronionego budynku, pod warunkiem, że ściana zewnętrzna budynku na tym odcinku oraz w odległości do 5 m od niego posiada klasę odporności ogniowej wymaganą dla ściany oddzielenia pożarowego tego budynku. Ponieważ przepis nie precyzuje żadnych dodatkowych detali dotyczących wysokości, na jakiej ściana powinna spełniać to kryterium, należy przyjmować, że wspomniany przepis dotyczy całej wysokości tej ściany. 2. Zgodnie z § 209 ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12.04.2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz.690, z późn. zm.) budynki oraz części budynków, określone jako ZL, zalicza się do jednej lub do więcej niż jedna spośród wskazanych w

tym rozporządzeniu kategorii zagrożenia ludzi, jeżeli stanowią one odrębne strefy pożarowe. W myśl powyżej przywołanego przepisu, jedynie części budynku stanowiące odrębne strefy pożarowe mogą być rozpatrywane indywidualnie. Dlatego wydzielona strefa pożarowa ZL III znajdująca się na parterze budynku, który w pozostałej części został zakwalifikowany do kategorii zagrożenia ludzi ZL IV, może być rozpatrywana niezależnie od części mieszkalnej, przy uwzględnieniu jedynie warunków ewakuacji, jeżeli obejmują one wspólne odcinki dróg ewakuacyjnych. Natomiast, w przypadku, kiedy rozpatrywany budynek stanowi jedną strefę pożarową, wszystkie części tego budynku powinny spełniać wymagania określone zarówno dla kategorii zagrożenia ludzi ZL III, jak i dla ZL IV. W związku z powyższym, w ocenie tutejszego Biura, zawiadomienie o uzgodnieniu, o którym mowa w § 7 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 11 lipca 2003 r. w sprawie uzgadniania projektu budowlanego pod względem ochrony przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 121, poz. 1137 i z 2009 r. Nr 119, poz. 998) powinno zawierać dane niezbędne do stwierdzenia zgodności rozwiązań projektu budowlanego z wymaganiami ochrony przeciwpożarowej, całego budynku lub jego części, jaką jest odrębna strefa pożarowa.

3. Zawiadomienie o uzgodnieniu projektu budowlanego, o którym mowa w § 7 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 11 lipca 2003 r. w sprawie uzgadniania projektu budowlanego pod względem ochrony przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 121, poz. 1137 i z 2009 r. Nr 119, poz. 998), którego rozwiązaniem projektowe dotyczą warunków ochrony przeciwpożarowej **obiektu budowlanego**, powinno zawierać dane niezbędne do stwierdzenia zgodności rozwiązań tego projektu z wymaganiami ochrony przeciwpożarowej, całego budynku lub jego części. Oznacza to, że uzgodnienie projektu obejmujące jedynie modernizację instalacji, rozumianą jako przebudowa i rozbudowa instalacji wodno-kanalizacyjnej, a także zmiany związane z projektem ocieplenia budynku, przy założeniu, że rozwiązania te nie wymagają sporządzenia nowego projektu budowlanego w zakresie warunków ochrony przeciwpożarowej obiektu lub jego części, nie wymaga zawiadomienia, o którym mowa w § 7 ust. 1 ww. rozporządzenia.
4. W odpowiedzi na pytanie dotyczące ustalenia odległości pomiędzy budynkiem nowoprojektowanym a budynkiem PM, znajdującym się na sąsiedniej działce budowlanej, którego parametr gęstości obciążenia ogniowego jest nieznanymi i zachodzą okoliczności uniemożliwiają jego określenie przez właściciela obiektu PM informuję, że prawa i obowiązki uczestników procesu budowlanego, jak również procedury postępowania poprzedzającego rozpoczęcie robót budowlanych określa ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. nr 156 poz. 1118). Dokumentacja projektowa obiektu PM znajdującego się na sąsiedniej działce, która powinna zawierać również dane dotyczące gęstości obciążenia ogniowego obiektu, jeżeli nie nastąpiła zmiana sposobu jego użytkowania, znajduje się w Wydziale Architektury i Budownictwa właściwym dla lokalizacji tego obiektu. W związku z powyższym istnieje możliwość wystąpienia do tego urzędu z wnioskiem o udostępnienie tych danych. W przypadku, gdyby ten urząd nie posiadał przedmiotowych danych, zgodnie z art. 28 pkt. 2 ww. ustawy, użytkownicy lub zarządcy nieruchomości znajdujących się w obszarze oddziaływania obiektu, dla którego wnioskuje się o wydanie decyzji o pozwoleniu na budowę, są stronami w postępowaniu w sprawie pozwolenia na tą budowę, a zatem urząd może wystąpić do nich o udostępnienie przedmiotowych danych. Ponadto, informacja o gęstości obciążenia ogniowego obiektu powinna znajdować się w treści zawiadomienia o uzgodnieniu projektu budowlanego, przesłanego komendantowi wojewódzkiemu PSP przez rzeczoznawcę ds. zabezpieczeń przeciwpożarowych, jeżeli obiekt ten wzniesiono po 1999 r.
5. Zgodnie z § 7 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji

z dnia 11 lipca 2003 r. w sprawie uzgadniania projektu budowlanego pod względem ochrony przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 121, poz. 1137 i z 2009 r. Nr 119, poz. 998) rzeczoznawca ds. zabezpieczeń przeciwpożarowych przesyła komendantowi wojewódzkiemu PSP, w terminie 14 dni od dnia uzgodnienia, zawiadomienie o uzgodnieniu, którego zakres jest zgodny ze wzorem określonym w załączniku do tego rozporządzenia i obejmuje między innymi warunki ewakuacji, przy czym zakres tych danych powinien umożliwić stwierdzenie zgodności rozwiązań projektu budowlanego z wymaganiami ochrony przeciwpożarowej, co oznacza, iż powinny być przedstawione podstawowe dane dotyczące zasad, jakie zostały odpowiednio przyjęte dla zapewnienia wspomnianych warunków ewakuacji.

6. Zgodnie z przepisem § 6 ust. 6 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 lipca 2009 r. w sprawie przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę oraz dróg pożarowych (Dz. U. Nr 124, poz. 1030) wymaganą ilość wody do celów przeciwpożarowych do zewnętrznego gaszenia pożaru dla zbiorników z produktami naftowymi, z wyjątkiem występujących na stacjach paliw i stacjach gazu płynnego oraz wymienionych w ust. 5 wspomnianego powyżej § 6, czyli zbiorników z gazami palnymi niebędącymi produktami naftowymi, określa się zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 243, poz. 2063 oraz z 2007 r. Nr 240, poz. 1753). Zgodnie z przepisem § 74 ust. 1 wspomnianego powyżej rozporządzenia Ministra Gospodarki, przeciwpożarowe zaopatrzenia w wodę powinny być zapewnione dla zbiorników o łącznej pojemności powyżej 15 m³. W myśl przytoczonych powyżej przepisów, zarówno dla zbiorników z gazem płynnym o pojemności do 15 m³, jak również dla budynków w zabudowie jednorodzinnej, nie wymaga się zapewnienia przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę do zewnętrznego gaszenia pożaru, z zastrzeżeniem § 3 ust. 1 ww. rozporządzenia MSWiA z 24 lipca 2009 r. (Dz. U. Nr 124, poz. 1030).
7. Definicja określenia „miasto” została zawarta w ustawie z dnia 29 sierpnia 2003 r. o urzędowych nazwach miejscowości i obiektów fizjograficznych (Dz. U. nr 166 poz. 1612 z późn. zm.), przy czym zastosowane w § 9 ust. 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 lipca 2009 r. w sprawie przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę oraz dróg pożarowych (Dz. U. Nr 124, poz. 1030) sformułowanie „poza obszarami miejskimi” oznacza obszar poza granicami administracyjnymi „miasta”.
8. Określenie „część mieszkalna” zastosowane w art. 23 ust. 11 ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2009 r. nr 12 poz. 68) oznacza zespół pomieszczeń mieszkalnych i pomocniczych, mających odrębne wejście, wydzielony stałymi przegrodami budowlanymi, umożliwiający stały pobyt ludzi i prowadzenie samodzielnego gospodarstwa domowego.
9. W odpowiedzi na pytanie dotyczące wystąpień organizatorów wycieczek, do komendantów powiatowych PSP, o zatwierdzenie kart kwalifikacyjnych obiektów wycieczki dla dzieci i młodzieży szkolnej informuję, że w Dzienniku Ustaw nr 218 z 2009 r. pod pozycją 1696 ukazało się rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 9 grudnia 2009 r., które będzie obowiązywało od dnia 1 marca 2010 r., zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków, jakie muszą spełniać organizatorzy wycieczki dla dzieci i młodzieży szkolnej, a także zasad jego organizowania i nadzorowania. W świetle tego przepisu procedury zgłaszania wycieczki dzieci i młodzieży ulegają zasadniczym zmianom. Jednym z elementów dokumentacji zgłoszeniowej wycieczki jest obowiązek przedłożenia przez jego organizatora (w formie załącznika) kopii wydanej właścicielowi, zarządcy lub użytkownikowi obiektu bądź terenu opinii właściwej miejscowo komendy powiatowej (miejskiej)

	<p>Państwowej Straży Pożarnej lub protokołu okresowej kontroli Państwowej Straży Pożarnej, w zakresie spełnienia przez wspomniany obiekt lub teren wymagań przeciwpożarowych. Rozporządzenie wprowadza także obowiązek przesłania elektronicznej wersji dokumentacji zgłoszeniowej, w tym załączników, przez kuratora oświaty właściwego ze względu na miejsce siedziby lub zamieszkania organizatora wypoczynku, m.in. do komendanta powiatowego (miejskiego) PSP, właściwego ze względu na miejsce lokalizacji wypoczynku.</p> <p>Należy również zwrócić uwagę, że rozpatrywany przepis nie określa okresu ważności opinii lub protokołu z kontroli okresowej przeprowadzonej przez komendę powiatową (miejską) PSP. Zatem do wspomnianego komendanta należy decyzja o ewentualnym przeprowadzeniu ponownych czynności kontrolno-rozpoznawczych lub uznaniu za wystarczające informacji zawartych w przedłożonych dokumentach.</p> <p>W przypadku złożenia wniosku przez właściciela, zarządcę lub użytkownika obiektu, w którym przewiduje się organizację wypoczynku, o wydanie wspomnianej powyżej opinii, należy postępować zgodnie z zasadami określonymi w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego oraz ustawy o Państwowej Straży Pożarnej.</p> <p>10. Przepisy techniczno-budowlane, jak również Polskie Normy nie definiują w sposób jednoznaczny parametrów magazynu wysokiego składowania. Wobec braku regulacji prawnych w tym zakresie, przy opracowywaniu projektów budowlanych należy, zgodnie z postanowieniami ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. - Prawo budowlane (Dz. U. Nr 156 z 2006 r. poz. 1118 z późn. zm), stosować zasady wiedzy technicznej. Przydatną w tym przypadku może być opinia Centrum Edukacji Logistycznej Instytutu Logistyki i Magazynowania w Poznaniu wskazująca, że o wysokim składowaniu można mówić, gdy towary są składowane na wysokości powyżej 1,7 m, na której to wysokości do wykonywania prac transportowych konieczne jest stosowanie wózka unoszącego. Każdorazowo ostatecznej kwalifikacji budynku magazynowego powinien dokonywać projektant procesu technologicznego w obiekcie, wspólnie z rzeczoznawcą do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych.</p> <p>11. Aktualny wzór wykazu rzeczoznawców do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych zamieszczony na stronach internetowych KG PSP oraz komend wojewódzkich PSP, obejmujący wszystkich czynnych rzeczoznawców z całego kraju, zawiera dane adresowe pozwalające na wybór rzeczoznawcy również według kryterium miejsca zamieszkania. Obecnie obowiązujący układ wykazu zapewnia równe traktowanie rzeczoznawców z terenu całego kraju. Jednocześnie informujemy, iż w naszej ocenie, wspomnianej równości nie narusza tworzenie wyciągów z wykazu krajowego według kryterium zamieszkania na terenie danego województwa, jednak pod warunkiem zapewnienia jednoczesnej dostępności wspomnianego wykazu ogólnokrajowego, z tego samego poziomu dostępu. Ponadto informuję, że kompletny wykaz rzeczoznawców, zawierający dane nie udostępniane na stronach internetowych, będzie przekazywany komendom wojewódzkim PSP dwa razy w roku, po przeprowadzeniu egzaminów dla kandydatów na rzeczoznawców do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych, który będzie zawierać także dane tych osób, które uzyskały w wyniku postępowania kwalifikacyjnego akty powołania na rzeczoznawcę w ostatniej edycji egzaminu.</p>
6.	<p>Odpowiadając na pismo w sprawie stosowania wymagań § 270 ust. 5 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690 z późn. zm.) informuję, iż w opinii tutejszej Komendy zawarte w tym przepisie wymagania w zakresie skuteczności zadziałania w podwyższonej temperaturze urządzeń do odprowadzania dymu i ciepła dotyczą również okien oddymiających.</p> <p>Odnosząc się z kolei do drugiej części zapytania informuję, że zdaniem tutejszej Komendy, okna oddymiające będące urządzeniami przeciwpożarowymi składającymi</p>

	<p>się z okna i siłownika, powinny być badane i dopuszczane jako jedno urządzenie przeciwpożarowe w całości. Tym samym nie jest właściwe na przykład stosowanie siłownika posiadającego oznakowanie CE do dowolnego okna, niezależnie od tego, jaka notyfikowana jednostka certyfikująca wydała dany certyfikat. Wydaje się natomiast, że jedynym możliwym odstępstwem od tej zasady może być, i to wyłącznie w przypadku budynków istniejących, zastosowanie w szczególnie uzasadnionych przypadkach, np. gdy konieczne jest oddymianie klatki schodowej przy zastosowaniu istniejącego już okna o określonej konstrukcji i wymiarach, dopuszczenia na zasadach jednostkowego zastosowania w obiekcie budowlanym (art. 10 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o wyrobach budowlanych). Powyższe wiąże się z koniecznością podjęcia działań przewidzianych dla rozwiązania zastępczego, nie pogarszającego warunków ochrony przeciwpożarowej obiektu, wynikającego z procedur określonych w § 2 ust. 2 i 3a rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690 z późn. zm.). Należy przy tym jeszcze raz zaznaczyć, że zastosowanie takiej procedury może dotyczyć jedynie specyficznych przypadków, w których występują szczególne uwarunkowania lokalne (np. względy ochrony zabytków).</p>
7.	<p>W odpowiedzi na pismo w sprawie wyjaśnień dotyczących częstotliwości prowadzenia przeglądów technicznych i czynności konserwacyjnych urządzeń przeciwpożarowych, informuję, że przepisy § 3 ust. 2 i 3 rozporządzenia MSWiA z dnia 21.04.2006 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz. U. Nr 80, poz. 563) określają jedynie minimalne wymagania w zakresie częstotliwości przeprowadzenia przeglądów technicznych i czynności konserwacyjnych urządzeń przeciwpożarowych, w tym systemów sygnalizacji pożarowej, dźwiękowych systemów ostrzegawczych, systemów kontroli rozprzestrzeniania dymu i ciepła oraz innych systemów bezpieczeństwa sterujących urządzeniami przeciwpożarowymi, wskazując jednocześnie na konieczność postępowania w tym zakresie zgodnie z instrukcją ustaloną przez producenta oraz zasadami określonymi w Polskich Normach, dokumentacji techniczno-ruchowej oraz instrukcjach obsługi. Zatem, faktyczna częstotliwość przeprowadzania czynności przeglądowych i konserwacyjnych powinna być wypadkową powyższych czynników, przy czym w kontekście przeprowadzenia tych czynności częściej niż raz w roku, w naszej ocenie, rozstrzygająca powinna być instrukcja producenta danego urządzenia. Jeśli wspomniana instrukcja zawiera odesłanie do określonego standardu technicznego (np. specyfikacji technicznej PKN-CEN/TS 54-14 „Systemy sygnalizacji pożarowej. Część 14: Wytyczne planowania, projektowania, instalowania, odbioru, eksploatacji i konserwacji”), wówczas należy stosować częstotliwości przewidziane w tym standardzie.</p>
8.	<p>W odpowiedzi na pismo w sprawie wyjaśnień do stosowania wymagań § 226 ust.1 rozporządzenia MI z dnia 12.04.2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690 z późn. zm.) w odniesieniu do przypadku, gdy niezamykany bramą zjazd z poziomu terenu na poziom podziemnego garażu prowadzi, wydzielonym ścianami klasy odporności ogniowej REI 120 tunelem, a następnie do położonych naprzeciwlegle, w odległości minimalnej 13,4 m bram wjazdowych (bez odporności ogniowej) na jedną z dwóch powierzchni garażowych, uprzejmie informuję, że przedstawione rozwiązanie nie może być przyjęte za dopuszczalne w świetle ustaleń § 226 ust. 1.</p> <p>Wynika to z faktu, iż strefę pożarową stanowi budynek albo jego część oddzielona od innych części budynku elementami oddzielenia przeciwpożarowego, bądź też pasami wolnego terenu o szerokości nie mniejszej niż dopuszczalna odległość od innych budynków.</p> <p>W rozpatrywanym przypadku, gdy zjazd (zakryty tunel) i garaż zlokalizowany jest pod</p>

	<p>budynkiem nie można rozpatrywać odległości pomiędzy dwiema częściami garażu na zasadzie „pasa wolnego terenu o szerokości nie mniejszej niż dopuszczalna odległość od innych budynków”.</p> <p>Dla wnętrza budynku podział na strefy pożarowe należy rozpatrywać tylko przez zastosowanie elementów oddzieleń przeciwpożarowych, co powoduje także w rozpatrywanym przypadku konieczność uwzględnienia jako strefy pożarowej/części strefy pożarowej powierzchni zjazdu i powierzchni poziomej podziemnego budynku przed bramami wjazdowymi do części garażowych.</p> <p>Wobec powyższego w tym przypadku zjazd i powierzchnia pozioma podziemnego przed bramami wjazdowymi powinna być wliczona do strefy pożarowej jednej z części garażowych. Skutkuje to koniecznością zastosowania co najmniej jednej bramy wjazdowej przeciwpożarowej do jednej z części garażowych o klasie odporności ogniowej EI 60 lub 2 bram przeciwpożarowych EI 60, gdyby łączna powierzchnia zjazdu, części przed bramami w połączeniu z powierzchnią części garażowej przekraczała 1500 m² (dotyczy to przypadku, gdy nie stosuje się instalacji wentylacji oddymiającej z systemem sygnalizacji pożarowej).</p>
9.	<p>Odpowiadając na pismo dotyczące zasad projektowania urządzeń służących do grawitacyjnego usuwania dymu i ciepła poprzez okna oddymiające, wyjaśniam co następuje.</p> <p>Przepisy przeciwpożarowe oraz techniczno – budowlane nie regulują kwestii dotyczącej zasad projektowania urządzeń służących do usuwania dymu oraz zapobiegających zadymieniu. W tym zakresie określono w nich jedynie wymagania, gdzie tego typu urządzenia powinny być zastosowane oraz niektóre kryteria techniczne i funkcjonalne, jakie powinny być przez te urządzenia spełnione. Zgodnie z § 3 ust 1. rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 21 kwietnia 2006 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz. U. Nr. 80, poz. 563), rozwiązania dotyczące „urządzeń oddymiających” muszą być przedmiotem projektu, który podlega uzgodnieniu przez rzeczoznawcę ds. zabezpieczeń przeciwpożarowych, w celu potwierdzenia zawartych w nim rozwiązań z wymaganiami ochrony przeciwpożarowej.</p> <p>Należy podkreślić, że rozwiązania przyjmowane w tych projektach, powinny być, zgodnie art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. 2006 r. Nr 156 poz. 1118 z późn. zm.), projektowane w sposób określony w przepisach, w tym techniczno – budowlanych, oraz zgodnie z zasadami wiedzy technicznej.</p> <p>Mając powyższe na względzie, poruszoną w Państwa piśmie kwestię dotyczącą konieczności zastosowania „dwóch sekcji okien sterowanych systemem kontroli kierunku wiatru” lub przyjęcia innych rozwiązań, w celu wyeliminowania niekorzystnego wpływu wiatru bocznego na skuteczność systemu do grawitacyjnego usuwania dymu i ciepła poprzez okna oddymiające, powinien rozstrzygnąć, na zasadach wiedzy technicznej, projektant i rzeczoznawca ds. zabezpieczeń przeciwpożarowych.</p> <p>Jednocześnie informuję, że szczegółowe informacje na temat wpływu warunków zewnętrznych takich jak: śnieg, wiatr i temperatura otoczenia na skuteczność systemów do oddymiania i usuwania ciepła oraz wytyczne w zakresie sposobów eliminacji, niekorzystnego wpływu tych czynników, zawierają normy lub raporty techniczne, jak np. dokument CEN/TR 12101-5:2005 Smoke And Heat Control Systems - Part 5: Guidelines On Functional Recommendations And Calculation Methods For Smoke And Heat Exhaust Ventilation Systems, które są w tym zakresie źródłami wiedzy technicznej.</p>
10.	<p>W odpowiedzi na pismo w sprawie zasad ustalania odległości od budynków i granic działki zbiorników ze skroplonym metanem (LNG) projektowanej stacji tankowania autobusów uprzejmie informuję, że nie funkcjonują krajowe uregulowania prawne w tym zakresie i ww. stacje powinny być projektowane na zasadach wiedzy tech-</p>

	<p>nicznej zawartych m.in. w normach technicznych. Ze względu na to, że w rozpatrywanym zakresie nie funkcjonują Polskie Normy wskazane jest zastosowanie wymagań innych norm, np. NFPA 59a Standard for the Production, Storage and Handling of Liquefied Natural Gas (LNG), czy też opracowania Instytutu Gazu i Nafty w Krakowie.</p>
11.	<p>W odpowiedzi na pismo dotyczące obowiązku wydzielenia klatki schodowej niebędącej drogą ewakuacyjną w budynku zaliczanym do kategorii zagrożenia ludzi ZL II, uprzejmie informuję, że z formalnego punktu widzenia wymagania § 245 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dn. 12.04.2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. Nr 75, poz. 690 z późn. zm.) nie mają zastosowania do klatek schodowych łączących kondygnacje budynku w ramach jednej strefy pożarowej, jeśli wspomniane klatki schodowe nie są drogą ewakuacyjną. Niemniej projektując rozwiązania w zakresie ochrony przeciwpożarowej oparte na powyższym założeniu, należy zwracać szczególną uwagę na następujące aspekty:</p> <ul style="list-style-type: none"> - ryzyka związane ze swobodną dyspersją dymu i gazów pożarowych na wszystkich kondygnacjach połączonych otwartą klatką schodową, - związaną z powyższym konieczność zaplanowania jednoczesnej ewakuacji osób ze wszystkich wspomnianych kondygnacji, - zmienione warunki dopływu dymu i gazów pożarowych do obudowanych i zamkniętych ewakuacyjnych klatek schodowych, przy jednoczesnej ewakuacji z wszystkich kondygnacji połączonych otwartą klatką schodową, w stosunku do sytuacji, w której wszystkie klatki schodowe są obudowane i zamknięte drzwiami, - ryzyko związane z bezwarunkowym zachowaniem osób postronnych przebywających w obiekcie, polegającym na odruchowym dążeniu do skorzystania na wypadek ewakuacji z drogi komunikacyjnej, którą dana osoba weszła do obiektu. <p>W związku z powyższym przy opracowywaniu scenariusza pożarowego należy omówione powyżej aspekty (ryzyka) wziąć pod uwagę, wskazując przy tym rozwiązania techniczne i organizacyjne służące eliminacji wspomnianych ryzyk, np.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - przewidzenie urządzeń zapobiegających zadymieniu klatek schodowych w miejscach urządzeń oddymiających, - potrzeby zapewnienia możliwości usuwania dymu z otwartej klatki schodowej, - wdrożenie w obiekcie wysokiego standardu zarządzania bezpieczeństwem pożarowym w kontekście alarmowania o powstaniu pożaru i kierowania ewakuacją. <p>Ponadto, w odniesieniu do budynków kwalifikowanych do kategorii zagrożenia ludzi ZL II, należy mieć na uwadze wymagania § 227 ust. 5 ww. rozporządzenia MI. Przedmiotowy przepis stanowi, że w przypadku stref pożarowych zaliczanych do kategorii zagrożenia ludzi ZL II o powierzchni przekraczającej 750 m² w budynku wielokondygnacyjnym, na każdej kondygnacji należy zapewnić możliwość ewakuacji ludzi do innej strefy pożarowej. Nie jest spełnieniem tego warunku możliwość wyjścia do obudowanej klatki schodowej, zamykanej drzwiami o klasie odporności ogniowej co najmniej EI 30, wyposażonej w urządzenia zabezpieczające przed zadymieniem, które to rozwiązanie, zgodnie z ustaleniami § 256 ust. 2 tego rozporządzenia, pozwala jedynie na ograniczenie długości dojścia ewakuacyjnego. Powinno to być wyjście na tej samej kondygnacji do innej strefy pożarowej oddzielonej elementami oddzielenia przeciwpożarowego, o których mowa w § 232 ust. 4. W związku z powyższym należy stwierdzić, że w omawianej grupie budynków spełnienie wspomnianych wymagań § 227 ust. 5, przy istnieniu w budynku otwartej klatki schodowej, może być niemożliwe ze względów technicznych.</p>
12.	<p>Odpowiadając na pismo w sprawie wyjaśnienia przepisów dotyczących „klasyfikacji w zakresie odporności ogniowej”, zgodnych z normą EN 13501-2:2007 „Klasy-</p>

	<p>fikacja ogniowa wyrobów budowlanych i elementów budynków – Klasyfikacja na podstawie badań odporności wyłączając instalację użytkową”, informuję, że wymagania, metody badań i oceny, jak również warunki oceny zgodności sufitów podwieszanych sprzedawanych w postaci kompletnego zestawu (łącznie z wyposażeniem), rusztów sufitowych sprzedawanych jako kompletny zestaw lub w oddzielnych elementach oraz płyt sufitowych, w tym sufitów podwieszonych z płyt gipsowo-kartonowych określone zostały w Polskiej Normie PN-EN 13964:2005 „Sufity podwieszane - Wymagania i metody badań”. Wspomniana powyżej norma jest normą zharmonizowaną z dyrektywą budowlaną, co w świetle przepisu art. 6 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o wyrobach budowlanych (Dz. U. nr 92 poz. 881 z późn. zm.) oznacza, że wyrób ten nadaje się do stosowania przy wykonywaniu robót budowlanych, jeżeli jest oznakowany CE. W związku z zakończeniem w dniu 01.01.2007 r. okresu przejściowego, ustalonego dla ww. normy dotyczącej sufitów podwieszanych, w chwili obecnej nie powinno mieć miejsca opracowywanie oraz posługiwanie się przez producenta bądź dostawcę wyrobu aprobatą techniczną.</p> <p>Jednocześnie informuję, iż zgodnie z określonym w załączniku harmonizującym tej normy systemem oceny zgodności, czyli co najmniej systemem „3”, wyroby te powinny zostać poddane wstępnemu badaniu typu prowadzonemu przez akredytowane (jak również notyfikowane) laboratorium i zakładowej kontroli produkcji. Na podstawie pozytywnych wyników badań producent powinien oznakować wyrób znakiem CE, jak również wystawić deklarację zgodności wyrobu z przywołaną wyżej normą.</p> <p>Ponadto informuję, że wspomniana norma przywołuje w swej treści normę PN-EN 13501-2, jako właściwą dla klasyfikacji sufitów podwieszanych w zakresie odporności ogniowej. W związku z powyższym, w odniesieniu do wyrobów o deklarowanej przez producenta klasie odporności ogniowej lub reakcji na ogień, raport z wstępnego badania typu, o którym mowa powyżej, powinien zawierać również wyniki badań wyrobu w zakresie tych parametrów.</p>
13.	<p>W odpowiedzi na pismo w sprawie wyjaśnień odnośnie postępowania przedstawicieli PSP prowadzących czynności kontrolno-rozpoznawcze w związku z zajmowaniem stanowiska przez organy PSP w sprawie zgodności wykonania obiektu budowlanego z projektem budowlanym uprzejmie informuję, że zgodnie z rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z dnia 3 lipca 2003 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy projektu budowlanego (Dz. U. Nr 120, poz. 1133 i z 2008 r. Nr 201, poz. 1239) projekt budowlany powinien zawierać warunki ochrony przeciwpożarowej określone w odrębnych przepisach, tj. § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 czerwca 2003 r. w sprawie uzgadniania projektu budowlanego pod względem ochrony przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 121, poz. 1137 i z 2009 r. Nr 119, poz. 998).</p> <p>W § 5 ust. 1 ww. rozporządzenia MSWiA wskazuje się na konieczność określenia „wyposażenia w gaśnice” obiektu budowlanego, co jest rozumiane jako określenie rodzaju gaśnic, który powinien być dostosowany do gaszenia tych grup pożarów, które mogą wystąpić w obiekcie, określenie masy lub objętości środka gaśniczego i miejsca lokalizacji gaśnic (§ 28 i § 29 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 21 kwietnia 2006 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów – Dz. U. Nr 80, poz. 563).</p> <p>Nie zabrania się projektantowi, który powinien opracowywać warunki ochrony przeciwpożarowej, wskazać producenta danego rodzaju gaśnic, natomiast jeżeli w projekcie budowlanym obiektu wskazano konkretnego producenta gaśnicy czy hydrantu, a inwestor wyposażył obiekt w sprzęt o tych samych parametrach technicznych, w tym pod względem skuteczności gaśniczej lub wydajności przy tym samych parametrach instalacji wodociągowej przeciwpożarowej, to funkcjonariusz PSP prowadzący czynności „odbiorowe” nie może zająć negatywnego stanowiska w sprawie zgodności wykonania</p>

	<p>nia obiektu z projektem budowlanym i tym samym ograniczać możliwość uzyskania pozwolenia na użytkowanie takiego obiektu.</p> <p>Jedyną okolicznością, w związku z którą uzasadnione mogłoby być stwierdzenie niezgodności wykonania obiektu z projektem budowlanym, jest sytuacja, gdy urządzenie przeciwpożarowe innego producenta niż wskazany w projekcie nie zapewniał spełnienia kryteriów funkcjonalnych narzuconych w tym projekcie (np. niemożność zapewnienia określonych parametrów ochrony przed zadymieniem). Jednak w odniesieniu do gaśnic oraz hydrantów wystąpienie takiej okoliczności jest mało prawdopodobne.</p>
14.	<p>W odpowiedzi na pismo w sprawie kwalifikacji do kategorii zagrożenia ludzi wolnostojącego budynku mieszkalnego jednorodzinnego, w którym zlokalizowano Rodzinny Dom Dziecka, uprzejmie informuję na podstawie wyjaśnień z dnia 7 sierpnia 2006 r. znak BB1g-022-11/06 Departamentu Regulacji Rynku Budowlanego i Procesu Inwestycyjnego Ministerstwa Budownictwa w rozpatrywanym zakresie, że ww. budynek należy kwalifikować jak budynek mieszkalny do kategorii zagrożenia ludzi ZL IV.</p>
15.	<p>W odpowiedzi na pismo w sprawie obowiązku „wyliczenia obciążenia ogniowego w pomieszczeniu zbiornika paliwa dla agregatu prądotwórczego”, w projektowanym budynku biurowo-usługowym uprzejmie informuję, że w rozpatrywanym przypadku zastosowanie mają wymagania § 212 ust. 8 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690 z późn. zm.). Wspomniane na wstępie pomieszczenie przeznaczone na agregat prądotwórczy należy w opinii tutejszej Komendy traktować jako pomieszczenie techniczne powiązane funkcjonalnie z częścią budynku zaliczoną do kategorii zagrożenia ludzi ZL, co powoduje, że nie jest konieczne ustalenie jego klasy odporności pożarowej w zależności od występującej w tym pomieszczeniu gęstości obciążenia ogniowego.</p> <p>Przewidywane zabezpieczenia przeciwpożarowe rozpatrywanego pomieszczenia, w postaci:</p> <ul style="list-style-type: none"> – wydzielenia ścianami i stropami o klasie odporności ogniowej REI 120 (a przy tym konieczne zamknięcie drzwiami przeciwpożarowymi klasy odporności ogniowej EI 60 oraz zastosowanie przepustów instalacyjnych ognioodpornych klasy odporności ogniowej EI 120), wynikające prawdopodobnie z wydzielenia tego pomieszczenia jako odrębnej strefy pożarowej w budynku klasy „C” lub „B” odporności pożarowej, – ochrony stałym urządzeniem gaśniczym, – zastosowania dwupłaszczowych, stalowych, monitorowanych zbiorników, w których przechowywany będzie olej napędowy o temperaturze zapłonu powyżej 55°C, w dostatecznym stopniu zapewniają warunki bezpieczeństwa pożarowego.
16.	<p>W odpowiedzi na pismo w sprawie wyjaśnień do stosowania wymagań § 241 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690 z późn. zm.) w odniesieniu do podnośników dla niepełnosprawnych uprzejmie informujemy, że każdorazowo projektowane zastosowanie rozpatrywanych podnośników powinno być konsultowane z rzeczoznawcą do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych uzgadniającym projekt budowlany, gdyż istnieje wiele możliwych wariantów zarówno miejsca, jak i sposobu zainstalowania tego urządzenia. Jednocześnie informujemy, że w naszej ocenie, w przypadku projektowania zainstalowania ww. podnośnika można posłużyć się ogólną zasadą wynikającą z ustaleń § 246 ust. 1 i § 249 ust. 2 ww. rozporządzenia MI z 12 kwietnia 2002 r., że w obrębie jednej strefy pożarowej dopuszcza się dodatkowe pionowe drogi komunikacji ogólnej niespełniające wymagań w zakresie wydzielenia ich ścianami, stropami i drzwiami o określonej klasie odporności ogniowej, łączące poszczególne kondygnacje w tej strefie pożarowej. Jednak w</p>

	<p>takiej sytuacji należy przeanalizować projektowane rozwiązanie pod kątem możliwości swobodnego rozprzestrzeniania się dymu w pionie pomiędzy kondygnacjami, co może doprowadzić do sytuacji zadymienia w krótkim czasie dróg ewakuacyjnych na wszystkich kondygnacjach, które dany podnośnik łączy, a w konsekwencji także klatek schodowych wydzielonych pożarowo, przy konieczności jednoczesnej ewakuacji z tych kondygnacji. Należy temu przeciwdziałać, np. przez zapewnienie możliwości usuwania dymu także z przestrzeni tego urządzenia.</p> <p>Jednocześnie zwraca się uwagę, że nie należy stosować pojęcia „pomieszczenia stanowiące drogę ewakuacyjną”, gdyż zgodnie z PN-ISO 6707-1:2008 Budynku i budowle. Terminologia. Część 1: Terminy ogólne (pkt 4.13) „pomieszczenie” jest definiowane jako zamknięta przestrzeń w obrębie kondygnacji inna niż przestrzeń ruchu, a „przestrzeń ruchu” (pkt 4.4.1) to przestrzeń służąca do przemieszczania się ludzi, transportu towarów i ruchu pojazdów. Z przestrzenią ruchu związana jest definicja „korytarza” (pkt 4.4.3), który stanowi wąską, zamkniętą przestrzeń ruchu, która umożliwia dojście do pomieszczeń lub innych przestrzeni. W rozumieniu powyższych definicji sformułowane są wymagania rozdziału 4 „Drogi ewakuacyjne” rozporządzenia MI z 12 kwietnia 2002 r. (Dz. U. Nr 75, poz. 690 z późn. zm.), które określają dopuszczalne długości „przejścia ewakuacyjnego” (§ 237) w pomieszczeniu oraz dopuszczalne długości „dojścia ewakuacyjnego” (§ 256), tj. długość drogi ewakuacyjnej (w tym korytarza).</p>
17.	<p>Odpowiadając na pismo w sprawie „relacji pomiędzy zapisami art. 4 ust. 2a i 2b ustawy o ochronie przeciwpożarowej a zapisami art. 209¹ Kodeksu Pracy”, wyjaśniam co następuje.</p> <p>Przepis art. 209¹ ustawy z 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (Dz. U. z 1998 r. Nr 21, poz. 94, z późn. zm.) stanowi o obowiązku wyznaczenia pracowników do wykonywania działań w zakresie <u>zwalczania pożarów i ewakuacji pracowników</u>, podczas gdy przepisy art. 4 ust. 2a i 2b ustawy z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2009 r. Nr 178, poz. 1380, z późn. zm.) odnoszą się do kwalifikacji osób wykonujących czynności z zakresu ochrony przeciwpożarowej, polegające na <u>zapobieganiu powstawaniu i rozprzestrzenianiu się pożaru</u>.</p> <p>Wyjaśniam ponadto, że w stosunku do osób (pracowników) nie zatrudnionych w jednostkach ochrony przeciwpożarowej¹, wykonujących inne niż wskazane w cytowanym powyżej art. 4 ust. 2a i 2b czynności w zakresie ochrony przeciwpożarowej, polegające na przykład na zwalczaniu pożarów, nie stawia się szczególnych wymagań kwalifikacyjnych i za wystarczającą uznaje się wiedzę oraz doświadczenie zdobyte na szkoleniach (np. z zakresu BHP w przypadku pracowników), kursach itd., obejmujących omawianą problematykę, oczywiście pod warunkiem potwierdzenia skuteczności tych szkoleń i kursów w trakcie prowadzonych przez Państwową Straż Pożarną czynności kontrolno-rozpoznawczych.</p> <p>Jednocześnie nadmieniam, iż:</p> <ul style="list-style-type: none"> – odpowiedzialność za ochronę przeciwpożarową w budynku spoczywa na jego właścicielu lub innym podmiocie władającym budynkiem lub jego częścią, stosowanie do posiadanego przez ten podmiot zakresu władania, – czynności z zakresu ochrony przeciwpożarowej polegające na zapobieganiu powstawaniu i rozprzestrzenianiu się pożaru, wykonywane w obszarze wynikającym z art. 4 ust. 1 cytowanej powyżej ustawy o ochronie przeciwpożarowej, do których należy m. in. zapoznanie pracowników z przepisami przeciwpożarowymi, opracowywanie instrukcji bezpieczeństwa pożarowego, itd., mogą być wykonywane wyłącznie przez osoby posiadające co najmniej kwalifikacje, o których mowa w art. 4 ust. 2b tej ustawy.

	<p>¹ Wymagania kwalifikacyjne dla osób zatrudnionych w jednostkach ochrony przeciwpożarowej są szczegółowo określone w aktach prawnych, m. in. rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 25 października 2005 r. w sprawie wymagań kwalifikacyjnych oraz szkoleń dla strażaków jednostek ochrony przeciwpożarowej i osób wykonujących czynności z zakresu ochrony przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 215, poz. 1823).</p>
18.	<p>W odpowiedzi na pismo w sprawie stanowiska do przepisu § 240 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz.U. Nr 75, poz. 690 z późn. zm.) informuję, że wymagania ww. przepisu, określające, że drzwi rozsuwane stosowane na drogach ewakuacyjnych, w tym także stanowiące wyjście ewakuacyjne z budynku, powinny mieć zapewnioną możliwość samoczynnego ich rozsunięcia i pozostania w pozycji otwartej w wyniku zasygnalizowania pożaru przez system wykrywania dymu chroniący strefę pożarową, do ewakuacji z której te drzwi są przeznaczone, a także w przypadku awarii drzwi - samoczynne rozsunięcie drzwi i pozostanie w pozycji otwartej w razie pożaru, mogą być spełnione wyłącznie poprzez powiązanie funkcjonalne wspomnianych drzwi z instalacją sygnalizacji pożarowej, zapewniającą ochronę pełną strefy pożarowej, z której prowadzi wyjście przez te drzwi. W przypadku, gdy budynek stanowi jedną strefę pożarową, instalacja sygnalizacji pożarowej powinna obejmować pełną ochroną cały budynek. Stosowanie rozwiązań powodujących rozsunięcie drzwi w razie pożaru, w przypadku pojawienia się czynnika uruchamiającego sygnalizację pożarową tylko w sąsiedztwie tych drzwi, bądź w innej ograniczonej przestrzeni, ze względu na bezpieczeństwo osób przebywających w innych częściach budynku, jest niedopuszczalne. W przypadku braku możliwości spełnienia warunku samoczynnego rozsunięcia drzwi na drodze ewakuacyjnej w razie pożaru, m.in. w małych obiektach handlowych, ze względu na brak występowania w tych obiektach systemu wykrywania dymu, powinno być zapewnione inne wyjście, odpowiadające wymaganiom § 240 ust. 1 lub ust. 2 ww. rozporządzenia Ministra Infrastruktury.</p> <p>Ponadto, informuję, iż przytoczony w przepisie § 240 ust. 4 pkt 2 ww. rozporządzenia Ministra Infrastruktury system wykrywania dymu należy rozumieć w kontekście definicji urządzeń przeciwpożarowych służących do wykrywania pożaru zawartej w § 2 ust 1 pkt 7 rozporządzenia MSWiA z dnia 21.04.2006 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz.U. Nr 80, poz. 563). Należy przy tym zaznaczyć, że w sytuacji, gdy przedmiotowy system wykrywania dymu został zastosowany w budynku ze względu na wymagania § 240 ust. 4 pkt 2 ww. rozporządzenia MI z 12.04.2002 r., natomiast nie ma obowiązku wyposażenia tego budynku w system sygnalizacji pożarowej zgodnie z § 24 rozporządzenia MSWiA z dnia 21.04.2006 r., wymaganie § 27 ww. rozporządzenia nie ma zastosowania.</p>
19.	<p>W odpowiedzi na pismo w sprawie przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę oraz dróg pożarowych (Dz. U. Nr 124, poz. 1030), uprzejmie informuję, co następuje.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Lokalizacja hydrantów zapewniających możliwość intensywnego czerpania wody do celów przeciwpożarowych z sieci wodociągowych powinna być ustalana na etapie sporządzania projektów studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz projektów miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego. Ustalenia w tym zakresie są wiążące dla projektantów i wykonawców tych sieci, realizowanych w oparciu o projekty budowlane uzgadniane m.in. w zakresie ochrony przeciwpożarowej przez rzeczoznawców do spraw zabezpieczeń przeciwpożarowych. 2. Obowiązek utrzymania w odpowiednim stanie technicznym hydrantów zapewniających możliwość intensywnego czerpania wody do celów przeciwpożarowych, w tym odpowiednich parametrów ciśnienia i wydajności, powinien wynikać z regulaminu dostarczania wody i odprowadzania ścieków uchwalanego przez radę gminy zgodnie

	<p>z przepisami art. 19 ust.1 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków (Dz.U. z 2006 r. Nr 123, poz. 858 z późn. zm.). Zgodnie z ustaleniami art. 19 ust. 2 pkt 9 ustawy przedmiotowy regulamin, określający prawa i obowiązki przedsiębiorstwa wodociągowo – kanalizacyjnego, powinien zawierać m.in. warunki dostarczania wody na cele przeciwpożarowe.</p> <p>3. Mając na uwadze ustalenia art. 7 ust. 1 pkt 14 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jedn. Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 z późn. zm.) wskazujące, że jednym z zadań własnych gminy w ramach zaspokojenia zbiorowych potrzeb wspólnoty, są sprawy ochrony przeciwpożarowej, za wykonanie stanowiska czerpania wody przy hydrantach zapewniających możliwość intensywnego czerpania wody do celów przeciwpożarowych oraz odpowiednie ich oznakowanie i utrzymanie, w naszej ocenie odpowiadają władze gminy, analogicznie jak np. za utrzymanie zbiorników przeciwpożarowych na terenie jednostek osadniczych.</p>
20.	<p>W odpowiedzi na pismo w sprawie wyjaśnienia przepisów dotyczących zaopatrzenia w wodę instalacji tryskaczowej oraz sposobu wydzielenia pomieszczenia centrali dźwiękowego systemu ostrzegawczego informuję co następuje.</p> <p>Wymagania dla pompowni przeciwpożarowych zostały w 2009 roku znowelizowane i przeniesione do rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 24 lipca 2009 r. w sprawie przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę oraz dróg pożarowych (Dz. U. Nr 124, poz. 1030), przy czym zgodnie z definicją pompowni przeciwpożarowej zamieszczoną w § 2 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 21 kwietnia 2006 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (Dz. U. Nr 80, poz. 563) dotyczą one pompowni zasilających w wodę instalację lub sieć wodociagową przeciwpożarową, tzn. hydranty wewnętrzne lub zewnętrzne. Wymagania dla pompowni urządzeń tryskaczowych określone zostały w normach bądź wytycznych projektowania i instalowania tych urządzeń.</p> <p>Pomieszczenie przeznaczone na lokalizację centrali sygnalizacji pożarowej, w tym również mikrofonu służącego rozgłaszaniu alarmu przez dźwiękowy system ostrzegawczy, powinno zapewniać warunki, o których mowa w specyfikacji technicznej PKN-CEN/TS 54-14 Systemy sygnalizacji pożarowej. Część 14: Wytyczne planowania, projektowania, instalowania, odbioru, eksploatacji i konserwacji. Wspomniana specyfikacja nie nakłada obowiązku wydzielenia pożarowego przedmiotowego pomieszczenia, jednakże, biorąc pod uwagę wymagania w zakresie wytrzymałości na działanie ognia, które stawia się komponentom systemu, zaleca się aby przedmiotowe pomieszczenie było wydzielone pożarowo.</p>
21.	<p>W odpowiedzi na pisma dotyczące wymaganych dokumentów dla urządzeń przeciwpożarowych stosowanych na terenie Rzeczypospolitej Polski, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.</p> <p>Z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej zagadnienia wprowadzania do obrotu i stosowania wyrobów budowlanych, w tym niektórych instalacji i urządzeń przeciwpożarowych, regulują przepisy ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o wyrobach budowlanych (Dz. U. Nr 92, poz. 881). Ustawa ta wdraża na obszar Polski postanowienia dyrektywy 89/106/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. w sprawie zbliżenia ustaw i aktów wykonawczych Państw Członkowskich dotyczących wyrobów budowlanych. Zgodnie z decyzją Komisji z dnia 24 czerwca 1996 r. w sprawie procedury zaświadczenia zgodności wyrobów budowlanych na podstawie art. 20 ust. 2 dyrektywy Rady 89/106/EWG w zakresie stałych systemów przeciwpożarowych, dotyczy to m.in. takich wyrobów, jak:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zestawy systemów wykrywania pożaru i alarmu pożarowego i ich części składowych,

- samodzielne czujniki dymowe/alarmowe,
- zestawy systemów tłumienia/gaszenia ognia i ich części składowych,
- zestawy systemów zabezpieczających przed wybuchem i ich części składowych,
- zestawy instalacji systemów opanowania dymu i ognia i ich części składowych.

Urządzenia te, jako wyroby budowlane, są objęte uregulowaniami ww. dyrektywy, w związku z czym odpowiednie procedury dotyczące ich wprowadzania do obrotu i stosowania obowiązują także w Polsce. Oznacza to, że od dnia wejścia w życie postanowień ww. ustawy o wyrobach budowlanych, wprowadzane do obrotu mogą być jedynie te z ww. wyrobów, które zostały:

- oznakowane CE, co oznacza, że dokonano oceny ich zgodności z normą zharmonizowaną albo europejską aprobatą techniczną bądź krajową specyfikacją techniczną państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub Europejskiego Obszaru Gospodarczego, uznaną przez Komisję Europejską za zgodną z wymaganiami podstawowymi (system europejski legalizacji wyrobów budowlanych), albo
- oznakowane znakiem budowlanym (system krajowy).

Ponadto należy zwrócić uwagę, że dla wielu instalacji i urządzeń wykorzystywanych w ochronie przeciwpożarowej obowiązuje też spełnienie wymagań zasadniczych wynikających z innych dyrektyw nowego podejścia, wdrożonych do stosowania na obszarze Polski przepisami wydanymi na podstawie delegacji zawartej w art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o systemie oceny zgodności (Dz. U. 2004 r. Nr 204 poz. 2087 z późn. zm.). Jako przykłady można wskazać wymagania odnoszące się do:

- wyposażenia elektrycznego przewidzianego do stosowania w niektórych granicach napięcia,
- kompatybilności elektromagnetycznej,
- urządzeń i systemów ochronnych przeznaczonych do użytku w przestrzeniach zagrożonych wybuchem,
- prostych zbiorników ciśnieniowych,
- urządzeń ciśnieniowych,
- przewodzących urządzeń ciśnieniowych,
- maszyn,
- przyrządów pomiarowych.

Niezależnie od powyższych zasad, w związku z wejściem w życie z dniem 23.08.2007 r. rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie wykazu wyrobów służących zapewnieniu bezpieczeństwa publicznego lub ochronie zdrowia i życia oraz mienia, a także zasad wydawania dopuszczenia tych wyrobów do użytkowania (Dz. U. Nr 143 poz. 1002), które to rozporządzenie jest przepisem wykonawczym do ustawy z dnia 24.08.1991 r. o ochronie przeciwpożarowej. (Dz.U. Nr 147, poz.1229 z późn. zm.), w odniesieniu do niektórych wyrobów budowlanych służących bezpieczeństwu pożarowemu budynków, objętych przepisami ustawy z dnia 16.04.2004 r. o wyrobach budowlanych, zgodnie z art. 7 ustawy o ochronie przeciwpożarowej **wymagane jest dodatkowo** posiadanie dla nich dopuszczenia do użytkowania, wydanego w formie świadectwa dopuszczenia. Dotyczy to tych wyrobów budowlanych stosowanych na obszarze Polski, które mogą być wykorzystywane w obiektach budowlanych do alarmowania jednostek ochrony przeciwpożarowej o pożarze lub innym zagrożeniu oraz do prowadzenia działań ratowniczych. Wyroby te wymienione są w załączniku 1 do rozporządzenia i obejmują m.in. urządzenia do uruchamiania urządzeń przeciwpożarowych wykorzystywanych przez jednostki ochrony przeciwpożarowej, w tym elektromechaniczne urządzenia stosowane w systemach wentylacji pożarowej (siłowniki liniowe i obrotowe), elementy systemów alarmowania i powiadamiania (centrale sygnalizacji pożarowej, panele obsługi dla straży pożarnej nie wchodzące w skład centrali, urządzenia zdalnej sygnalizacji i obsługi nie wchodzące w skład centrali, urządzenia transmisji alarmów pożarowych, ręczne ostrzegacze pożarowe), elementy sys-

	<p>temów ostrzegania i ewakuacji (centrale dźwiękowych systemów ostrzegawczych, konsole z mikrofonem dla straży pożarnej nie wchodzące w skład centrali, głośniki do dźwiękowych systemów ostrzegawczych, moduły kontroli linii nie wchodzące w skład centrali, sygnalizatory akustyczne, sygnalizatory optyczne, centrale kontroli dostępu, interfejsy przejścia kontrolowanego), a także inne urządzenia (centrale sterujące urządzeniami oddymiającymi i innymi przeciwpożarowymi, zasilacze urządzeń przeciwpożarowych, ręczne przyciski stosowane w systemach oddymiania).</p> <p>Podstawę do wprowadzenia systemu dopuszczania wyrobów do ochrony przeciwpożarowej daje art. 36 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, który mówi, że swobodny przepływ towarów może być ograniczony między innymi ze względów bezpieczeństwa, ochronę życia i zdrowia, a także w oparciu o prawo obowiązujące w państwach unijnych, które dopuszcza ze względu na szczególny charakter ochrony przeciwpożarowej stawianie dodatkowych wymagań krajowych, oprócz tych, które wynikają z dyrektyw nowego podejścia, w tym również dyrektywy 89/106/EWG dotyczącej wyrobów budowlanych. Prawo do określania wymagań szczególnych w zakresie wyrobów wykorzystywanych w ochronie przeciwpożarowej stosowane jest powszechnie w krajach europejskich. Wynika to przede wszystkim z uwarunkowań technicznych (kompatybilność urządzeń), a także z warunków klimatycznych. Istotnym powodem wprowadzania szczególnych wymagań techniczno-użytkowych jest też różna tradycja i taktyka działań ratowniczo-gaśniczych stosowana w poszczególnych krajach członkowskich Unii Europejskiej. Systemy dopuszczania wyrobów do ochrony przeciwpożarowej na podstawie szczególnych wymagań krajowych stosowane są między innymi przez Niemcy, Francję i Wielką Brytanię. Zawarty w rozporządzeniu system dopuszczania wyrobów w oparciu o polskie normy oraz wymagania techniczno-użytkowe zapewnia wysoką skuteczność działań ratowniczo-gaśniczych, a tym samym ochronę zdrowia i życia ofiarom pożarów, klęsk żywiołowych i innych miejscowych zagrożeń. Stosowanie do celów ochrony przeciwpożarowej wyrobów spełniających powyższe wymagania zapewnia również skuteczną ochronę mienia i środowiska. Bardzo ważne jest stosowanie przez jednostki ochrony przeciwpożarowej wyposażenia o odpowiednich parametrach technicznych ze względu na zapewnienie bezpieczeństwa ratowanym i ratownikom podczas prowadzenia akcji ratowniczo-gaśniczych, a także na możliwość współdziałania poszczególnych urządzeń.</p>
22.	<p>W odpowiedzi na pismo dotyczące wyjaśnień do przepisów rozporządzenia MSWiA z dn. 24 lipca 2009 r. w sprawie przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę oraz dróg pożarowych (Dz. U. Nr 124, poz. 1030), uprzejmie informuję, co następuje.</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Przepisy Rozdziału 4 ww. rozporządzenia MSWiA, dotyczące wymagań przeciwpożarowych dla sieci wodociągowych, dotyczą wszystkich sieci branych pod uwagę jako źródło zaopatrzenia w wodę do zewnętrznego gaszenia pożaru, niezależnie od podmiotu, który administruje danym odcinkiem sieci. Sieci nie spełniające tych wymagań nie mogą być traktowane, jako źródło wody do celów przeciwpożarowych chyba, że uzyskano na to akceptację w trybie określonym w § 8 tego rozporządzenia, tj. na czas określony, jako zastępcze źródło wody do celów przeciwpożarowych (§ 8 ust. 1), bądź w ramach rozwiązań zamiennych (§ 8 ust. 3). 2. W sytuacji, gdy do ochrony obiektów wymagane jest zapewnienie wody w ilości przekraczającej 20 dm³/s i miałyby ona być czerpana z hydrantów na sieci wodociągowej na terenie zakładu, wówczas zgodnie z ustaleniami § 9 ust. 3 ww. rozporządzenia MSWiA sieć taka powinna być wykonana jako obwodowa. Źródłem zasilania w wodę dla takiej sieci może być wodociąg komunalny, bądź własna pompownia przeciwpożarowa, zapewniające uzyskanie odpowiednich parametrów ciśnienia i wydajności. Zgodnie z ustaleniami § 9 ust. 5 tego rozporządzenia, w przypadku gdy łączna wymagana ilość wody przekracza 30 dm³/s, sieć taka powinna być zasilana w dwóch punktach znajdujących się w możliwie największej odległości od siebie (nie

	<p>mniejszej jednak niż $\frac{1}{4}$ obwodu sieci), przy czym może to być zasilanie z jednego źródła.</p> <p>3. W przypadku wykonywania sieci wodociągowej służącej celom przeciwpożarowych z materiałów innych niż stalowe, średnice wewnętrzne zastosowanych przewodów, zgodnie z ustaleniami § 9 ust. 8 ww. rozporządzenia MSWiA, nie powinny być mniejsze niż dla odpowiednich rur stalowych, wskazane w § 9 ust. 7. Należy przy tym mieć na uwadze, że podstawową przesłanką przy doborze średnic przewodów wodociągowych, jest zapewnienie odpowiedniego ciśnienia i wydajności dla hydrantów instalowanych na tej sieci. Jeśli spełnienie powyższych parametrów jest możliwe przy przyjęciu innych średnic przewodów, niż wskazywane w tym rozporządzeniu, w mojej ocenie można to formalnie zaakceptować w trybie przewidzianym dla rozwiązań zamiennych, bez wprowadzania dodatkowych elementów zabezpieczeń.</p>
23.	<p>W odpowiedzi na pismo w sprawie wyjaśnień do stosowania wymagań § 216 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12.04.2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75 poz. 690 z późn. zm.), w związku z wymaganiami § 219 ust. 1 tego rozporządzenia, w zakresie wymagań bezpieczeństwa pożarowego dla świetlików dachowych w przypadku stosowania ich w dachach o powierzchni powyżej 1 000 m² informuję, co następuje.</p> <p>W opinii tutejszego Biura § 216 ust.1 określa wymagane klasy odporności ogniowej dla przekryć dachowych w zależności od klasy odporności pożarowej budynku, dopuszczając do zwolnienia z tych wymagań m.in. świetliki dachowe, jeśli ich otwory w połaci dachowej nie zajmują więcej niż 20% jej powierzchni. Jednocześnie z kontekstu rozpatrywanego przepisu wynika, że elementy objęte przedmiotowym zwolnieniem są traktowane jako część przekrycia dachowego. Z kolei, zgodnie z wymaganiami § 216 ust. 2 przekrycia dachowe powinny być nierozprzestrzeniające ognia, dopuszcza się słabo rozprzestrzeniające ognie w budynkach PM o jednej kondygnacji nadziemnej o maksymalnej gęstości obciążenia ogniowego strefy pożarowej do 500MJ/m² (§ 216 ust. 2 pkt 1), natomiast z materiałów łatwo zapalnych (silne rozprzestrzenianie ognia) dopuszcza się jedynie stosowanie klap dymowych w dachach i stropodachach (§ 216 ust.6).</p> <p>Z powyższego jednoznacznie wynika, że świetliki zastosowane w dachu powinny charakteryzować się określonymi właściwościami pod względem rozprzestrzeniania ognia. Jeśli nie są one jednocześnie klapami dymowymi lub nie zachodzą warunki określone w § 216 ust. 2 pkt 1 powinny być nierozprzestrzeniające ognia. Ponadto takie wymaganie nakłada także § 219 ust. 1 dla dachów o powierzchni większej niż 1 000 m². Tak więc z wymagań przepisów techniczno-budowlanych jednoznacznie wynika, iż nie można stosować świetlików dachowych o nieokreślonym stopniu rozprzestrzeniania ognia. Zatem, stosowane przez firmę Ruukki świetliki dachowe, jeżeli nadają się do stosowania przy wykonywaniu robót budowlanych, powinny posiadać ocenę właściwości pożarowych pod względem rozprzestrzeniania ognia.</p> <p>Jak wynika z informacji Instytutu Techniki Budowlanej tylko niektóre płyty poliwęglanowe komorowe o grubości większej niż 25 mm spełniają wymagania klasy B_{ROOF}(t₁), tj. czyli są sklasyfikowane jako nierozprzestrzeniające ognia.</p>
24.	<p>W odpowiedzi na pismo w sprawie minimalnych odległości od lasu dla lokalizacji składowiska słomy przeznaczonej do produkcji peletów słomianych (paliwo ekologiczne) uprzejmie informuję, że w naszej opinii, rozpatrywane składowiska, z racji składowania surowca do produkcji paliwa, w odróżnieniu od stert słomy w rozumieniu składowania palnych płodów rolnych, powinny być traktowane jako część magazynowa obiektu produkcyjnego (PM), dla której z punktu wymagań ochrony przeciwpożarowej konieczne jest zapewnienie m.in. przeciwpożarowego zaopatrzenia w wodę, dróg po-</p>

	<p>rowych, wyposażenia w gaśnice zgodnie z wymaganiami przepisów techniczno-budowlanych i przeciwpożarowych.</p> <p>Powyższe dotyczy także usytuowania tych obiektów z uwagi na bezpieczeństwo pożarowe oraz podziału na strefy pożarowe. Analizując w tym zakresie wymagania § 271, w szczególności ustępów 1, 2, 5, 8 i 13, § 226 ust. 1 oraz § 228 ust. 1 można określić, iż:</p> <ul style="list-style-type: none"> – dopuszczalna powierzchnia sfery pożarowej omawianego składowiska wynosi 2000 m² („budynek” jednokondygnacyjny PM o gęstości obciążenia ogniowego $Q > 4000 \text{ MJ/m}^2$), – minimalna wymagana odległość od granicy lasu wynosi 80 m („budynek” PM, $Q > 4000 \text{ MJ/m}^2$, wymagane zachowanie odległości tego „budynku” od lasu jak od budynku ZL z dachem rozprzestrzeniającym ogień, „ściana zewnętrzna” rozprzestrzeniająca ogień, brak klasy odporności ogniowej E „ściany zewnętrznej”), – możliwe jest zastosowanie oddzieleń przeciwpożarowych (należy przy tym zwracać uwagę, aby stosowane oddzielenia przeciwpożarowe zapewniały ochronę przed ogniami lotnymi). <p>Niezależnie od powyższego, mając na względzie właściwości palne słomy, zasadne jest, tam gdzie to możliwe, stosowanie niektórych (tych bardziej rygorystycznych) wymagań określonych w § 38 rozporządzenia MSWiA z dnia 21.04.2006 r. w sprawie ochrony przeciwpożarowej budynków, innych obiektów budowlanych i terenów (DZ. U. Nr 80, poz. 563). Dotyczy to m.in. dopuszczalnych parametrów strefy pożarowej sterty – powierzchnia do 1000 m² lub kubatura do 5000 m³ oraz odległości od granicy lasu - 100m. Konieczne jest również zapewnienie ochrony przed przemieszczaniem się składowanej słomy poza wyznaczony obszar składowiska, w szczególności w wyniku działania wiatru lub tym podobnych czynników.</p>
25.	<p>W odpowiedzi na pismo w sprawie wyjaśnień do stosowania wymagań § 239 ust.4 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12.04.2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690 z późn. zm.) w odniesieniu do szerokości drzwi ewakuacyjnych w pawilonie stacji paliw zlokalizowanych na zapleczu budynku jednokondygnacyjnego, w którym główne wejście (dla klientów) zamykane jest drzwiami przesuwными, przy czym ewakuację nie więcej niż maksymalnie 20 osób mogących przebywać w budynku przewiduje się korytarzem o szerokości 1,2 m, prowadzącym przez zaplecze do drzwi ewakuacyjnych wychodzących na przestrzeń otwartą, informuję, że przywołany na wstępie § 239 ust. 4 z formalnego punktu widzenia ma zastosowanie do każdych drzwi stanowiących wyjście z budynku, z wyjątkiem przypadków wymienionych w § 239 ust 1, tj. dróg stanowiących wyjścia ewakuacyjne na zewnątrz prowadzące bezpośrednio z pomieszczeń. Wobec tego obowiązuje on także w odniesieniu do obiektów opisanych w Państwa piśmie. Jednakże, w naszej ocenie, w sytuacji niewielkiego, jednokondygnacyjnego obiektu pawilonu stacji paliw, przeznaczonego dla nie więcej niż 20 osób, do ewakuacji których dopuszcza się szerokość korytarza będącego poziomą drogą ewakuacyjną o szerokości do 1,2 m (§ 242 ust. 12), warunki bezpiecznej ewakuacji będą zachowane także przy zastosowaniu rozwiązań spełniających wymagania § 239 ust. 5. W związku z powyższym w analizowanej sytuacji, bez uszczerbku dla bezpieczeństwa osób przebywających w obiekcie, możliwe jest zastosowanie rozpatrywanych drzwi wyjściowych/ewakuacyjnych o szerokości 0,9 m, pod warunkiem oznakowania znakami bezpieczeństwa zgodnie z PN-92/N-01256/02 Znaki bezpieczeństwa. Ewakuacja, wskazującym i kierunek ewakuacji oraz drzwi stanowiące wyjście ewakuacyjne (drzwi na korytarz zaplecza oraz drzwi prowadzące na przestrzeń otwartą). Konieczne jest także zapewnienie kierunku otwierania się wszystkich drzwi wychodzących na wspomniany korytarz do wnętrza pomieszczeń przy nim zlokalizowanych.</p> <p>Oczywiście należy pamiętać, że ze względu na omówione wcześniej wymagania formalne legalizacja powyższego dopuszczenia wymaga przeprowadzenia procedury od-</p>

	<p>stępstwa od przepisów, w trybie przewidzianym w ust. 9 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (Dz. U. z 2006 r. Nr 156, poz. 1118 z późn. zm.).</p>
26.	<p>W odpowiedzi na pismo w sprawie warunków lokalizacji dla budowy lub rozbudowy budynku w sąsiedztwie istniejącej stacji paliw płynnych ze stanowiskiem tankowania samochodów gazem płynnym lub istniejącej stacji gazu płynnego, uprzejmie informuję, że w naszej ocenie, rozstrzygając przedmiotową kwestię, biorąc pod uwagę ustalenia art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane dotyczące stosowania zasad wiedzy technicznej oraz zasady logiki, koniecznym jest przyjmowanie toku rozumowania prowadzącego do stwierdzenia, iż wymagana odległość minimalna w relacji: obiekty rozpatrywanych stacji – budynek powinna być tożsama z wymaganą odległością minimalną w relacji odwrotnej, tj. budynek – obiekty stacji. Zatem kwestię lokalizacji budynku w stosunku do zbiorników z gazem płynnym na stacji tankowania pojazdów powinno się rozstrzygać przy zachowaniu odległości minimalnych określonych w §124 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 243, poz. 2063, z późn. zm.). Stosowanie innego podejścia prowadziłyby do powstawania sytuacji absurdalnych, pozwalających na nadmierne przybliżanie budynków i innych obiektów budowlanych do istniejących, nie tylko stacji, ale i baz paliw płynnych i gazu płynnego. W związku z powyższym pismem z dnia 18.06.2010 r. znak BZ-III-0262/75-2/10 Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej wystąpił do Departamentu Rynku Budowlanego i Techniki Ministerstwa Infrastruktury o możliwie jak najszybsze, jednoznaczne doprecyzowanie tej kwestii w obowiązujących aktach prawnych, w szczególności dotyczących warunków techniczno-budowlanych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie, tak aby nie rodziła ona dalszych wątpliwości. Ponadto, mając na względzie doświadczenia wynikające z funkcjonowania stacji paliw i gazu płynnego, w tym statystyki pożarowe, Komendant Główny PSP wskazał na zasadność powrotu, w zakresie wymagań lokalizacyjnych, do uregulowań, które były określone w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 20 września 2000 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi dalekosiężne do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 98, poz. 1067 oraz z 2003 r. Nr 1, poz. 8). Realizacja powyższego postulatu wymagałaby równoczesnej nowelizacji, zarówno wspomnianego już wcześniej rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 243, poz. 2063, z późn. zm.), jak i rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690, z późn. zm.). W odpowiedzi (pismo z dnia 25.06.2010 r. znak BR 1g-024-29/10 5016) Ministerstwo Infrastruktury wskazało jedynie, iż w rozpatrywanym przypadku zastosowanie może mieć § 11 ust. 1 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12.04.2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 75, poz. 690 z późn. zm.) wskazujący, że budynek z pomieszczeniami przeznaczonymi na pobyt ludzi powinien być wznoszony poza zasięgiem zagrożeń, przy czym dopuszcza się wznoszenie budynków w tym zasięgu pod warunkiem zastosowania środków technicznych zwiększających odporność budynku na te zagrożenia, jeżeli nie jest to sprzeczne z warunkami ustalonymi dla obszarów ograniczonego użytkowania określonych w przepisach odrębnych. Nawiązując więc do przedstawionego na wstępie stanowiska tutejszej Komendy, jeżeli nie jest możliwe spełnienie wymagań zawartych w § 124 wspomnianego rozporządzenia Ministra Gospodarki, to w powołaniu się na przedmiotowe stanowisko Ministerstwa</p>

	<p>Infrastruktury możliwe jest określenie bezpiecznych odległości na podstawie obliczeń inżynierskich, które wykażą, że przyjęta odległość budowanego, rozbudowywanego, nadbudowywanego, odbudowywanego lub zmieniającego sposób użytkowania budynku, spowoduje, że będzie on poza zasięgiem zagrożeń wynikających z oddziaływania promieniowania cieplnego lub fali nadciśnienia spowodowanych pożarem lub wybuchem zbiornika z gazem płynnym.</p>
--	---